

[Haunstrup Clemmensen.]

forøgelse af statsudgifterne på ca. 880 mill. kr., hvoraf vi fra regeringspartierne side straks var parat til at acceptere de ca. 200 mill. kr. til folkepensionisterne. Men de øvrige udgifter var f. eks. lønmodtagerfradragets forhøjelse, det ville have kostet 310 mill. kr., forhøjelse af børnetilskud yderligere 270 mill. kr., beløb til vanskeligt stillede kommuner yderligere 100 mill. kr.

Jeg ved godt, at socialdemokratiet på enkelte områder har stillet forslag om, at der ydedes knap så meget i landbrugskom-pensation, at man tog lidt mere i formueskat, men vi har lov til at fastslå, at kendsgerningerne om socialdemokratiets økonomiske politik hele tiden har været en, man må vel ikke bruge udtrykket ansvarsløs, men i hvert fald ansvarsfri finanspolitik, der trodsede enhver beskrivelse.

Man har lov til ganske roligt at sige, at hvis det danske folketings flertal havde ladet sig lokke af disse sirenetoner, så var det danske samfund gået på skær, der var så alvorlige, at valutaudviklingen havde været endnu farligere, endnu mere byrdefuld, end den er i dag.

Eller se på andre områder. Se på spørgsmålet om pengepolitikken. Mener socialdemokratiet i virkeligheden, at pengepolitikken yderligere kan strammes for at løse de vanskeligheder, vi stilles over for? Man har mange sarkastiske bemærkninger både om rentens højde og om andre alvorlige forhold, men man har ikke nogen konkrete forslag til at gøre det bedre. Man forklarer, at man vil føre en såkaldt selektiv rentepolitik. Ja, fint skal det jo være, men hvad er det konkrete forslag? Vi forstår, at man stadig vil tilgodese alle eksportvirksomheder, man vil yderligere tilgodese alle de virksomheder, der konkurrerer med importen på det danske hjemmemarked. Jeg går ud fra, at man heller ikke så gerne vil skære ned på boligbyggeriet, erhvervsbyggeriet vel heller ikke — kunne man så ikke fortælle os, hvad det er for investeringsområder, man virkelig effektivt vil skære ned for at forsøge med denne magiske kur med den selektive rentepolitik?

Hvad det angår effektivt at søge at forøge opsparingen, har man jo heller ikke været overvældende ivrig for at stille konkrete forslag; tværtimod var man så sent

som i går inde på den sædvanlige nej-politik over for det forslag om en boligopsparingsordning, der nu er gennemført her i tinget.

Endelig er der det tredje område, det tredje værktøj, vi har at arbejde med: indkomstpolitikken. Jeg vil egentlig også gerne her have lov til, fordi jeg mener, det rører ved noget principielt i det danske demokrati, at udbede mig socialdemokratiets principielle udtalelse om, hvorvidt man mener, at der i realiteten, i princippet kun kan føres indkomstpolitik i det danske samfund under socialdemokratiske ledede regeringer, om det i virkeligheden er således, at man ikke er villig til at gå ind i effektive og realitetsbetonede forhandlinger om indkomstpolitik, hvis man ikke selv har regeringsmagten. Jeg tror, det stemmer meget dårligt med en fair og demokratisk tankegang, at man vil være parat til at føre indkomstpolitik, når man selv har regeringsansvaret, men ikke i perioder, hvor man ikke har det.

Nu er vel ingen af os af den opfattelse, at indkomstpolitik er en universalløsning, der kan klare alle vore problemer, men sammen med pengepolitik, sammen med finanspolitik må man erkende, at vi fremover også er nødt til at forsøge at føre indkomstpolitik i en række tilfælde. Derfor er det afgørende vigtigt, at denne vilje til at føre indkomstpolitik ikke kompromitteres.

Regeringen kom med et efter vort skøn godt og sagligt oplæg til en indkomstpolitik den 30. april i år, og den var villig til og understregede det så tydeligt, at hvert barn i landet kunne høre og forstå det, at give yderligere indrømmelser over for anderledes tænkende, parat til at føre realitetsforhandlinger. Det var forstemmende, at der fra anden side ingen vilje var til at føre sådanne realitetsforhandlinger, og der kan være grund til at understrege, at enhver faglig leder bør huske sit ansvar over for samtlige sine medlemmers faglige interesser og ikke være medvirkende til, at de faglige organisationer næsten udvikler sig til underafdelinger af socialdemokratiske vælgerforeninger.

Men kendsgerningen er altså den, at de faglige organisationer sagde nej til at forhandle om ændringer i de løbende, lovligt vedtagne organisationsaftaler. På denne baggrund har det konservative folkeparti det klare standpunkt, at det ville være urig-